

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—two shillings a year—PAYABLE IN ADVANCE.

To Subscribers who receive the Paper by mail, each copy, inclusive of postage—four shillings a year.

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers writing their subscriptions and remitting them together in a single pound note.

The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size of seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

POINT PEDRO—Mr. G. H. HALLOCK.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.

TRINCOMALIE—Rev. J. WALTON.

COLOMBO—Messrs P. B. FERNANDO and SON.

KANDY—Mr. L. LAWTON.

BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.

MADURA—Rev. C. F. MUZZY.

DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.

MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

நாற்சமயகோளரி.

நாந்காங்காண்டம்.

யா. சிவசமையத்தோரும் விஷ்டுணு சமையத்தோரும் ஓகோபித்துக்கொள்ளுகிறபடி விஷ்டுணு சிருஷ்டிகளும்ல்ல, சங்காரம்பண்ணுகிறவரும்ல்ல, காப்பாற்றி இரட்சிக்கிறவராயிருக்கிறார். இது ஆதிமானிடத்திற்குத்தேடோடே பின்னகளைச் சமர்த்து பெற்றுக் காப்பாற்றிவந்த பேச்சாகவேணும். க. மோ. ந. யசு. யசு. சொன்ன இருசமை விவாதம் இல்லாமற் கொள்ளுகிறபடி பிரமா இரட்சகரும்ல்ல சங்காரம்பண்ணுகிறவரும்ல்ல உண்டாக்கிறவர் ஆனால் சிருஷ்டிகர் சிருஷ்டித்திருக்கிற சிருஷ்டிகளிலிருந்து நாள் தோறும் அனந்தஞ் சிருஷ்டிகளின் உண்டாக்கப்படுகிறத்திலே பிந்தின சிஷ்டிப்புக்குத் தளவாடங்களாயிருக்கிற முந்தின சிருஷ்டிகளுக்கு இன்னம் வராமலும் அத்தினால் தம்முட்கீர்கை தடைப்பிடாமலும் இருக்க முந்தின எல்லாச் சிருஷ்டிகளையுஞ் சிருஷ்டிகளானே தாங்கிப் பத்திரமாய்ப் பிடித்திருப்பதும் அவசரமாயிருக்குது. இந்தச்சட்டப்படி பிரமா சிருஷ்டிகளானால் சருவலோகமுங் கைலாசமும் வைகுண்டமும் சிவனும் விஷ்டுணுவும் அவருடைய சிருஷ்டிகளும் பிரமாவுடைய பின்னகளை சிவப்பத்தாளும் விஷ்டுணுப்பத்தாளும் கைலாசத்திலும் வைகுண்டத்திலும் வந்துசேருகிறார்களென்கிறத்தினால் அந்தப்பதவிகளில் வருகிறவர்களுக்கு விடுதலையும் வேண்டிய பாக்கியங்களும் பராமரிக்கக் காத்திருக்கிற சிவனும் விஷ்டுணுவும் பிரமாவுடைய பணீவிடைக்காரருமாய்த்தீரும். இதை யாதோருப்பத்தாளும் ஒத்துக்கொள்ளாததிலே பிரமா ஆதிமானிடருடைய சிரேஷ்ட புத்திரனும் மண்பொதுதந்தையுமாயிருக்கிறாரென்பதை உறுதியானபேச்சு.

மற்றப்படி மறுதலுள்ள தீரிழாந்திகளில் ஒருதராலும் சிருஷ்டித்த சங்காரம் என்கிற முன்றுதொழில்களையுஞ் செய்கிறவராயிராததிலே அவர்களெல்லாரும் மேல்சொல்லியிருக்கிற எட்டு இலட்சணங்களின்படி மாறாமல் என்றென்றைக்குமுள்ள சாதகாலங்களிலும் பிழைத்திருக்கிற சிருஷ்டிகளாகக் கூடாது. இந்துதேசத்தாரில் சிலர் பார். அருணாசலம் புராணம். விந்ததம்.

நீத்தவன முதல்த்தருவை நீத்தனதிடத்தே சத்தியென்கிறவை சத்திசீவமென்றே இத்தகமைகொண்டயிரிகள் யாவையும்ளிப்பார் யத்துவதமாக்கிவன யாரியவல்லார்.

மெய்ப்பொருள் மகேசனரன் வேதனரியானால் மைப்படுமகேசையுமை வாணீநீருவாவை இப்படியும்ன்றியவ நெப்படிவமுற்றல் அப்படியுமாவையுணயாரியவல்லார்.

என்று இந்தப்பாட்டுகளில் விளங்குகிறபடி சத்தியென்கிறவன் எல்லாத்துக்கும் ஆதியாயிருந்து பிரமாவிஷ்டுணு சிவனையுஞ் சிருஷ்டித்தார். சிவன் அவ

ளக்குப் புருஷனாயிருக்கச் சம்மத்தது அவளிடத்திலே சிருஷ்டித்த சங்காரம்பண்ணுகிறவித்தைகளைத் தந்திரமாய்க் கிரிக்கத்துக்கொண்டு அதை சத்தக்கு நஷ்டமாக அவன்மேற் பிளையோகம் பண்ணினாரென்கிறதென்னத்தைக் கொண்டிருக்குது இது ஆதிமானிடர் இருவரொழிந்த எல்லாமன்தருக்குந் தாயாகிய ஆதிமானிடத்தியின் சரித்திரத்தைச் சார்ந்ததாகக்காணுது. அவர் தான்தானே தன்மட்டிலே பற்றத்தேகமாகச் சிருஷ்டித்த சங்காரத்துக்கேதுவாகக் கூடாதிருந்துத் தானுண்டு ஆதிமானிடருக்குக் கொடுத்த கனியினலே அவர் தம்மைப் புருஷனென்றிற்குத்துக்குஞ் சிருஷ்டித்த சங்காரத்துக்கேதுவாயிருந்த மானிடசட்டங்களைத்தொட்டு அசைவுகொடுக்கிறதும் எத்தினமானால் இது அவருக்கு நஷ்டமுமாய் முடிந்துது க. மோசே. ந. க. அ. யசு.

யரு. நீர் தீரிழாந்திகளும் மன்தரென்றும் நாமெல்லாம் பிரமாவினுடைய பின்னகளைன்றும் பிரமாவில்தீர் அரியினுடைய சிரேஷ்டகுமாரனும் சுகந்திரவாரியுமானவரென்றும் இஸ்தீர் அர் சிவனுடைய பெண்சாத்தியென்றுஞ் சொல்லுகிறார் இந்து வியாக்கியானத்துக்கெதிர்ப்புறக்கல்லவையோ ஏனெனில் சிவனுக்கும் விஷ்டுணுவும் பிரமாவைத்தவிர விக்கினேசரன், சுப்பிரமணியன், வீரபத்திரன், மன்மதன், ஜயரார் என்று வேறே பின்னகளிருந்தார்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்குது அவர்களெல்லாரும் மன்தரென்றால் அவர்களுடைய சந்ததிகளைப்பற்றி ஒன்றுஞ் சொல்லப்படாதிருக்கிறதென்ன? பிரமா அல்லது சேத்துடைய சந்ததியான நோவாவும் அவருடைய பெண்சாத்தியும் அவருடைய மூன்றுகுமாரரும் இவர்களுடைய பெண்சாத்திகளுந் தவிர மற்ற எல்லாமன்தரும் உலகத்தின் தகராசும் (ஸ்ர) உண்டாயிருந்த சலப்பிரளயத்திலே முழுகிப்போனார்கள். ஆனதுகொண்டு மோசேயினுடைய காலத்துக்குச் சீவ நூறுவருஷங்கள் பிந்தி எழுதிலவர்களாகக் காணுதீர் இந்துதேசத்தாரைக்கு அவர்கள் சந்ததிகள் முழுவதும் விளங்கவில்லைப்போலக் காணுது. ஆகிலும் இப்போதிருக்கிற எல்லாமன்தருக்குஞ் சேத்து தகப்பனென்று மோசேசொல்லுகிறது போலச் சீந்துதேசத்தாருடைய புத்தகங்களும் பிரமா மண்பொதுதந்தையென்று சொல்லுகிறதே.

யசு. விஷ்டுணுப்பத்தார் விஷ்டுணுவை ஆண்சாத்தியாகக் கொள்ளுகிறதும்ல்லாமல் அவருக்கு இலட்சம் என்ற ஒரு பெண்சாத்தியையுந் தரிப்பத்திருக்கிறார்களே அதற்கென்ன சொல்லுகிறார். சிவனுடைய பெண்சாத்தி சிவனுடேகூடவும். பிறத்தேகமாய் வேறேகொல்லுகளில் பார்வலுக்குள்ளும் இஸ்தீர் அரிக்குள்ளும் வெதகாலமாய் வணங்கப்படுகிறார் இலட்சம் இஸ்தீர் அரியோடே வணங்கப்படாமலும் அவருக்குப் பிறத்தேகமான கோவிலும் ஆராதனையுங்காணும். ஆனதுகொண்டு நாள்தவடத்திலே பின்னப்பெற்ற இஸ்தீர் அரி பெரிய புருஷோத்தமனாகக்கப்பட்டபோது அவரடியார் தாரப்போய் வருத்தப்படாமல் அவருடைய இஸ்தீர் சங்கார அழகை அவருக்குப் பெண்சாத்தியாக்கிண்போலக் காணுது மற்றப்படி கங்காதேவி, பூமிதேவி, ஸுதேவி முதலான தேவிகளைப்போல இலட்சம்தேவியும் இட்டுக்கட்டிக்கொண்ட தேவியொழிய சவாபத்தில அப்படிப்பட்டவனொருத்தியிருந்ததாகக் காணவில்லை வறுமைக்குக் காரணம் ஸுதேவியன்பதுபோல செல்வத்துக்குக்காரணம் அவருடைய தங்கை இலட்சம் என்பதிலும் அப்படியென்று விளங்குது.

யசு. விஷ்டுணு பிரமாவைப்பெற்றாரென்று தாராளமாய்ச் சொல்லாமல் பிரமா விஷ்டுணுவினுடைய திருநாபிக்கமலத்திலிருந்து தோன்றினார், அல்லது உத்தாரம் என்று சொல்லப்படுது திருநாபிக்கமலமாகிறதென்ன? திருநாபிக்கமலமென்பது சிறப்பான உத்திர அல்லது தோப்பின் என்பதுதானே. பிரமா விஷ்டுணுவின் உத்தியிலிருந்து தோன்றினாரென்று பிராமனரும் வித்துவாரிஷ்டாருஞ் சொல்லுகிறது பிரமாவையும் விஷ்டுணுவையும் உயர்த்த மக்கையாய்ச்சொல்லுகிற பேச்சாகவேணும். ஏனெனில் தாங்கள்தானும் பிரமாவினுடைய முகத்தில உத்திவர்களை என்று பிரமணர் தங்களைச் சொல்லுகிறதென்கே.

[Continuation of medical Recipes.]

வைசுர் நீதானம்.

இதுவேன்தற்குப்பின் குடிநீர்தன்ணையொண்டொடியே கேட்டருமுருகந்திப்போது சாத்திக்காய் கரம்பு வசவாசியோமந்தக்கச்சிறுத்திப்பிச்சிறுத்தையைக்கரா

நீத்பெறு குங்குமப்பூச் சண்பகப்பூ நோரண மதரமிருசீர்கடுக்காய் மேதனீயோர்புகழ் வெழுத்தற்பிச்சுணுமிரவேண்காயங்கொத்தமல்ல விரும்புவாங்கென் உக.

வாங்குவாயோரொன்று யரைச்சமுஞ்சு வல்லாரைப்பிடியோன்று மாதளம்பிஞ்சொன்று தேங்கினுட்குறும்பையிடியொன்றினுடே சேர்ப்புருத்தியின்புசு தேடிக்கொண்டு தீங்கில்சந்துவீர் கற்பூவள்ளீ திருமாலின்கீர்த்திசெப்பு ரெஞ்சிவேரும் நீங்காமல்வைப்பிடியொன்றையாய்க்கூட்டி நீர்படிநாலொன்றாகக்காய்ச்சிக்கொள்ளென் உக.

காய்ச்சிக்கிற குடிநீரையெட்டாநாளிற் கருத்துடனேகுடித்தீகிற காலவந்து ஸுச்சீடவுமமாட்டாதுள்ளவியல்மாற் முணகொண்டபூல்கொள்ளுமென்னமுன்னோபோச்சமுடயுயர்மறை தன்னைத் தேர்ந்தேயுணர்ந்தற்தேயுரைத்தட்டாநண்மையாக வாய்ச்சுதேடி பெணமயிலே வகுரினோயால் மாழாதபடிக்கீதவன மகிழ்ந்துசெய்யென் உக.

பத்தாநாட் குடிப்பதற்குக் கடியாய்ச்சொல்வேன்பாவைநல்லாய் கேட்டருஞ்சுரைப்பழப்பு முத்தாதவறக்கீரையுடன் நீர்முள்ளமுழுதமிழவை சமுலமொருப்பிடிவகைக்குக் கொத்தமல்லியிருசீரமிரவள்ளீ கோள்வகைக்குக்களஞ்சுரையாய்க்கூட்டிக்காய்ச்சி சித்திரமாய்ப் பொரிக்காரத் தாவிக்கொள்ளு செறிந்தவழி நீர்வெளியிற் செல்லுகிறானே உக.

அகவல். தேனார்மொழிசேர் செய்யினையாளே யேனாத்தியொன்றையிப்பிக்கேளாய் வசவாசிகரம்பு வட்டுவேர்கடுக்காய்சமோதகஞ் சிற்றரத்தை சாத்திக்காய்வேற்கொம்பிரவேண்காய்த்தோடாற்குமுதாய மாத்மதரங்கண்டங்கத்தீர் கண்டாற்பலியுங் கொண்டிருசீர்கொடு முசுமுசுக்கை தூதுவனாவேர் சொல்லிடிற்சமனும் மாதளங்காயின் மலர்முகித்திறந்து சக்கையைப்போக்கிச் சாற்றும்மருந்தை யொக்கவேகாய்க்குருகப்பூடின்வைத்து முடியேபச்சை மூன்று தேனீக்கெடுத்த தேடியெறுக்கை செய்தின்பதழிற் பீடமிட்டெடுத்தப் பிரியமதாகத் தடமுடையானே சாற்றுபூநாகம் வறுத்தேயெடுத்து வளாரவெண்ணையுங் சுறுத்தவாண்பவணக்கட்டியுங்கூட்டி அரைத்தருள் பத்திவன்புடனெடுத்தே யுரைத்தயிம்மருந்தையொண்டொடியாளே காலமாவல கருதியுட்கொண்டால் ஞாலமெற்றீர்தும் நைசலைக்கேளாய் தோண்டையில்கொடு தோடர்சிலேற்புளும் லீண்டுசெய்யமரும் வெப்புநாவறட்சி யமரோடுதீமிர்ப்பு ஆனநாக் குளவை பிவையொடுவீக்கிலருமலேமுதலாய் அநேக வியாதியழிந்திடுமென்று முன்வனுரைத்த முறையிதுவாமே. உக.

இன்னும் வரும்.

ஐயா, C. Wyman என்பவர் பாடிய சரமகவியில் வெகுவுகுபுளாகழிருக்குது. அப்புளாகழை நாங்கும் காட்டத்தணவது கல்விப்பெருக்கத்தாலோ பொறமை யாலோ என்று சிலர் பொலிசாதாய் யோசனப்பண்ணக்கூடும். ஆம் கல்விப்பெருக்கத்தாலன்பத்தருச்சு சந்தேகமில்லை, ஏனையானால், அகத்தியம். முணபுளாகழேவுகன் முன்நீதாற்புதுபோல் கசடுருக்கிறேர் கல்வியாததலினால் தன்னைப்புகழல் தும்புலவோர்க்கே என்றிஞ் சீத்தகத்தியம். "பொசிப்பிலவேன்னு புளாப்பிலவேன்னு எப்போடுபிளாகழ் விடுப்பதுபுலணம் என்றிருத்தையுமம் சொல்லறது.

அப்புளாகழாவது, கவது. "ஞானத்தே" என்றார் சைவர்க்குள்ளும் நாலாம்பாதையில் ஞான்கருக்கல்லாமல் கீறிஸ்தவர்களுக்கேது, உகது. "ஆத்தமனவிருத்தம்" நவது. முதற்சீர் கடைச்சீர் எதிர்கை பொருந்தவில்லை. சவது. "சீங்கைககரினன்" என்றார். யாழ்ப்பாணத்துக்கு சீங்கைககரென்று அகராத் பாலமண்டலவன்கண்டுகளிலு மில்லாமையால் வருச்சொற்புணர்ந்தலென்னும் துற்றாமமே. டுவது. "கருணாவாருத்திரம்" என்றார். இது இவ்விடத்திற் கீழுவந்தடிபோல முறியது. சவது. முற்சீரில் பாமாவல பொலிசுக்கை" என்றார், கங்கைமாவலயணயுமோ. எவது. "கோணமவல" என்றார். அது தீர் கோணமவலயென்றிருக்கவேண்டும். அவது. "கன்னமதி" என்றார் அது கீறிஸ்தவர்களுக்கெங்காலேயும் கூவது. "சீந்தாமணி" என்றார் அடுக்க முருகேசனென்றார். இவை கீறிஸ்தவர்க்கப்போர் யவது. "வல்லபாலின் மேவினானே" என்றார். சைவர் அந்திரேட்டி முதலான பிராச்சீத்தத்தால் கயிலாயஞ்சேர்க்கிறது இவர்கள்போறதேப்படி, மேலும் இவர்களு

உடைய ரூபமற்ற பராபரனுக்கு வலப்பாகமெங்காவே ஆயிலும் கூலிக்குவந்தாமெல்லவழக்குப் பேசுவது ஏன். இப்படிக்கு கவிராயர்கள்.

உதயதாரகையின் முகாமெத்துரையை, பாடும், யச. போர்ச்சுருக்கத்தல், நஞ்சோற்றம்பிறங்காவுற்றிருண்டகண்டர்நற்றெண்ணர்வடிவம்போல் நண்ணும்வெண்ணீர்—நஞ்சோற்றம்மற்றகைகை கமழும்நானலகண்தருநாட்டியே நே யாவின்நீம்பால்—வேஞ்சோற்றேழுடின்தருந்திய முதமாந்தும்விண்ணவர்போலிநெடுநாள் விழைந்து வாழ்ந்த—செஞ்சோற்றுக்கடனின்நே கழியேனாகிற் றீண்டோள் கள் வளர்த்ததென்ற செயல் வேறுண்டோ. என்னுங்கவிக்குப் போருள்விளக்கும்படி கற்று வல்லல் பெரியோரைக் கேட்டுநிற்கிறேன். இப்படிக்கு, துளாசாஅவ்வா, பங்குன்மாதம் } எதேதி, } பாரதப்பிரியன்.

மகாபிரயமூள் ஐயாவே, கீச்சியாப்பின்னா மொண்டாளெனக் கையொப்பம் வைத்தவர் மதிவீதியற்றவராய் மதிவீதியுண்டோ இல்லையோவென்ற சங்கை தனக்கும் உண்டென்று வருவித்தார் விதிமதியென்ற சொற்களும் அதின் கருத்துமீறியாதிருக்கல் இவருக்குச் சங்கையிலலையே, அறிந்தால் அவருடைய மனச்சாட்சி மாத்திரம் போதுமே. ஆதித்தன் சந்திரன் உண்டென்பதற்குச் சாட்சி வேண்டாததுபோல விதிமதி உண்டென்பதற்குச் சாட்சி வேண்டாமே. இதனால் இவர் வருகிறவரை வைப்பார்க்குமிடத்துப் பிச்சைவேண்டாந் தாயே நாயைப் பிடியென்றவசனஞ் சொல்லித் தாரகைக்கு முறையிடவேண்டியிருக்குதே. இப்படிக்கு திருக்கொணுதமவல ச. அ.

ஐந்தாங்காரியம் உருத்திராக்கவும், கவது. மிக்பரணாஸீரவேலர்முக நோக்கி வக்கீர மிலாவெமது மக்களெனவோத முக்கியவுடைக்க னென முத்திரையதாகத் தைக்கவளநிலமுறு நூல யெனச் சாற்றும், என்பது மதாட்சேபம், இதற்குப் பிரதி உத்தரம்.

ஆசாரியவழியுஞ்செய்க்ற ஒருவன் அல்லது பின்னொரு உத்தியோகஸ்தன் மற்றவர்களிலும் நடை உடைமுதலிய பாவணயில் வித்தியாசமாயிருப்பது வழக்கமாயிருக்கிறதென்பது நீர் அறியாதல்ல. ஆனால் இவ்விடத்தில் நீங்கள் குறித்துப்பேசும் ஆசாரிய னும் அந்த ஆசாரியவழியத்தின் முக்கியத்திற்காகப் பூவுணங்கனிஇனும் வஸ்திரவிதேதே வேலையினும் வித்தியாசப்படுத்தப்படும்படி தேவன் சத்தமாயிருந்து அந்தக் கட்டவளையைக் கொடுத்தார். இந்தக் கட்டவளையிலே அவன் இளநிலமான நூலால் வேலைசெய்த வஸ்திரத்தை உடுத்திக்கொள்வது அவனுடைய பாபத்தை நீக்குமென்றவது அல்லது மோக்ஷத்தை அடைவிக்குமென்றவது பயன்கொள்ள வில்லையென்பது தெளிவாயிருக்க உங்களுடைய உருத்திராக்கவு விசுவாசத்துக்கு நீகரென்று சொல்லித் துணைவற்றது பட்சபாதம்போலும், ஏனென்றால் உருத்திராக்கத்தைச் சமந்துபோன ஆத்மாவில்லாத கழுவையை அது மோட்சத்திலே சேர்க்கச் சத்தி கொண்டுநிற்குதென்பது விருத்தாசலப் புராணத்திலே சொல்லியிருக்கிறதென்று உங்களுக்குத் தெரியுமே. ஆகையால் இளநிலமான நூலால் வேலைசெய்த வஸ்திரத்தை ஆசாரியனையிப்படி தேவன் கட்டவளையிட்டது உங்கள் உருத்திராக்கவு விசுவாசத்துக்கு நீமல்லவேன்றறியக் கடவீர்கள். மேலும், உவது. அப்பமுடனேமதுவுமாதிராராதம் ஒப்புதலையோதிர மோதூமடையாளம் வைப்பனம்கும்நு தமுன் வணங்குதுபாடச் செப்புக்கிறதங்கள் சுவீசேஷமதுபாரீர். என்பது மதாட்சேபம், இதற்குப் பிரதி உத்தரம்.

பாசாக்கடிமையாயிருக்கிற ஒருவன் அவனுடைய அடையாளத்தையுந் தேவனுக்கடியமையிருக்கிறவன் அவருடைய அடையாளத்தையுந் அவனவன் சடங்குவே காண்பிப்பார்களா. இவ்விரண்டும் ஒவ்வோராதவையாயிருந்தும் அவ்வவற்றின் தேவனுரென்று பார்ப்பதும்போது எதுயோக்கியமுள்ளதென்றும் எது அயோக்கியமுள்ளதென்றும் தோன்றுமே. நாங்கள் பராபரனுடைய கதகையே கேள்வியுமேந்திசுடைய பாபத்தை நீக்குந் தெய்வீக சூருவாய்வந்து துமதுத்திரத்தைச் சீர்த்தித் தம்மைப்பலியிட்டதை நினைத்து அன்புவைத்தற்பொருட்டுத் தாம்சொரிந்த உத்திரத்தின் அறிகுறியாய் இரசத்தையுந் தமது கயத்தினறிகுறியாய் அப்பத்தையுந் வைத்தனுபவிக்கும்படியிட்டகட்டவளப் பிரகாரமதை ஆசரிக்கிறோம். இதுவும் இரத்தஞ் சிந்துதலில்லாமற் பாபமன்னிப்பில்லையென்று தேவன் வெளிப்படுத்தினதை உறுதிப்படுத்தியே

சுநாதர்செலுத்தின பாவப்பிராயச்சித்தத்தை விசுவாசிப்பிக்கின்றது. நாம் நாலாங்காரியத்திற் சொன்னபடியே ஒருவனுக்கு மெய்மனஸ்தாபமும் விசுவாசமுமில்லாதிருந்தால் இதையனுபவித்தும் அவனுக்கியாதொரு பயனுமில்லை. அல்லது தானே மெய்மனஸ்தாபப்பயதவனுங் கீற்றித்துவை விசுவாசியாவது எனாயொருவன் இதையனுபவிப்பது அவனுடைய கெட்டசீரின்ன்று நற்சீரிலே அவணக்கொண்டுவருந் சத்தியுள்ளதென்று நமதுவேதஞ் சொல்லவும் இல்லை ஆனால் நீங்கள் கைக்கொள்ளுக சடங்குகள் சரியான காரணத்தைக் காட்டுகிறதாயிருக்கவுமில்லை. ஆத்மாவை நற்சீரிலே கொண்டுவரவேதுள்ளதாயிருக்கவும் இல்லை. பேய்க்கே அடிமையாக்கவேதுள்ளதாயிருக்கின்றது. இதிப்படித்தானென்பதற்கு நாமுங்கள் சடங்குகளிலே காண்கிற துன்மார்க்கமே திட்டாந்தம். ஆகையால் பேயாராதவையைக் காட்டுபவர்கள் சடங்கும்தேவாராதவையை நடப்பிக்குமெங்கள் சடங்குக்கும் மகாவித்தியாசமிருக்குதென்றும் உங்களுருத்திராக்கவு விசுவாசத்துக்கும் நீகரல்லவென்று மறியக்கடவீர்கள்.

க. ஆறுமுகவர் இங்கிலீசிலெழுதிய கடிதத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.

ஐயாவே, நான் வாரந்தோறும் சைவசமயத்தின் பேரில் விற்பன்னப்பதைப் பற்றி உமது தாரகைக்கெழுதினவ ரொருவர் நான் பேசாத சிலகாரியங்கவையுங் கூடவுப் புரளியெழுதியிருக்கிறார். அப்படியேயினிமேலும் என்னுடைய நடைவீல்த் தாக்கத்தக்கதான படுபுரளிகளைத் தாரகைக்கெழுதுவார்களென்றஞ்ச வேண்டியதாயிருக்குது. இனிமேல் அப்படிவந்துதேயானால், அப்படிப்பட்டவர்களை நான் கோட்டியே துறச்சிபண்ணவேண்டியவரும்.

ஆகையால், இனிமேல்படிப்பட்ட கடிதங்கள் வருமேயானால், உமது அச்சுக்கூடவொழங்குக்கும் உமது நிண்ணயத்தீர்துமிணங்க அவர்களையெழுதினவர்களுடைய கையெழுத்தையும் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்கிறேன். ஏனென்றால், சமய விஷயங்களைச் சரவட்டைப்பண்ணுவது நீதியல்ல—அப்படியில்லாதிருக்கில், நீரவைகளுக்குத்தரவாதஞ் சொல்லவேண்டியவரும். இப்படிக்கு கையொப்பம், க. ஆறுமுகவர்.

ஆறுமுகவர் என்பவர்க்குத்தரம்.

எமதன்பான சீனேக்கதன் ஆறுமுகவரென்பவர் சைவசமயத்தின்பேரில் விற்பன்னத்த பிரசங்கத்தையெடுத்து உதயதாரகையில் நாங்கள் பிரசுரஞ்செய்ததையிட்டு அவர் மனத்தாங்கலடைந்ததைக்காண்பதேமக்கீரம்பத்தக்கம். ஆனாலும், ஆறுமுகவரனுடைய மரசாதிக்கீழ்க்கான, அல்லது அவர்மது பிரசங்கத்திற்சொல்லாத காரியங்களைச் சொன்னதாகப் புரளித்தனமாய்ப் பிரபலியம்பண்ணத்தக்க குணமெம்மிடமில்லையென்று சொல்லப்பட்ட ஆறுமுகவருமேனையொரு அறிந்துகொள்ளும்படி நாம்வருக்கறிவிக்கிறதென்னவானால், நீர்மன்னும் பிரசங்கத்தின் மெய்ச்சாதன பிரதிகவையும் அத்துடன்கிறந்த மற்றும் வர்த்தமானங்கவையுமெழுதித் தாரகைக்கனுப்பி வைப்பீயோனால், அந்தப்படி நாங்கள் பகீரங்கஞ் செய்வோம். அப்பொழுது மறுபேர் அவைகளைப்பற்றியெழுதவிடமுமில்லை. ஆறுமுகவர் துறைசுற வழமுமில்லை.

சமய விஷயங்களைச் சரவட்டைசெய்வதாதென்ற ஆறுமுகவரென்னத்திற்கு நாங்களுந் தாராளமாயுடன்படுகிறோம். ஆறுமுகவர்பண்ணிய பிரசங்கவிற்பன்னங்களின் மகா விசேடகொண்டவைகளாயிருப்பதால் அவைகவையெடுத்தச்சீற் பத்தக்கவும் அவைகளின் பொருட்டாய்ச் சனங்களுந் சைவ சமயத்துள்ளுறையான அத்திராங்களை மிகவும் நுண்ணிமையாய் அறியவும் பண்ணுவதேமேது முற்றான வீரப்பம். ஆனதன்மையினால், ஆறுமுகவர் தாமிய்பொழுது நீன்று பிரசங்கம் பண்ணவரும் சைவசமயம் மாத்திரமேசத்தியசமயமென்று அவர் மனத்திற் கரவடமின்றி நன்றும்பட்டிருக்கச் சம்பவித்தால், சனங்கவருடைய கோட்பாடுகவையறியும்படி நாங்கள் தாரகை மூலமாயிடங்கொடுத்திருக்கிறதை அவர் காண்கும்பொழுது அவரவற்றிந்த பூரணங்கொள்ளவேண்டிய நியாமமேத்தவிரக்க, உள்ளத்தைச்சொல்லில் உடம்பெல்லா நோவோ என்றதுபோல, அவரவறியிட்டு மனமடிவுகொள்ள வேண்டியதென்ன! ஆறுமுகவர் தன் பிரசங்கங்களை எமக்கனுப்பாமல் விடுகில், பின்னம் மறுபேர் கூட்டிக்குறைத்துப் புரளித்தனமாய் நான் பிரசங்கத்திற் சொல்லாதவைகவையும் எழுதிப்போட்டார்களென்றும் அவற்றற்றன்னடைக் கீனம்வந்ததென்றும் ஆறுமுகவரெங்களிற் குறைப்பட நியாயமில்லை. மேலும், இதையிட்டுப் பிராதுபண்ணுவது லெகு

வென்றப்பிராயங்கொள்ளும் ஆறுமுகவரும் மற்றொருவரோருந் திட்டமாய் அறிந்துகொள்ளும்படி சொல்லதென்னவெனில், யாதொருவருடைய அல்லது பலருடைய மரசாதிக்கீனமாய் ஏதும் மோசத்தப்பாயுண்டான எழுத்துக்களைத் தீர்த்தும்படிக்கானபோதிய சமயமிருக்கக்கொள்ள, அவர்கள் அப்படிச்செய்யாமல், அப்படித்தான் பிராதுபண்ணி யாதொரு பத்திராதிபருக்குத் தொந்தரவையுஞ் செலவையும்வருத்துவிப்போமென்றெண்ணி வஞ்சகத்திறுற்றற்சிபண்ணினாலும் அது கடைசியில் அவர்கள் மரசாதிக்கீழ்க்கேயன்றி மற்றும்படியல்ல. இவ்வித தொடர்ச்சிக்குக்காரணம் எரிச்சலும் அற்பந்தனமுமேயல்லாமல் மற்றும்படி பிறர்நயம் பெருகுதற்கண்டான நோக்கமல்லவென்று சனங்களே திட்டமாயறிவார்கள. யோக்கியமுந் தேர்ந்த அறிவாளியாயிருக்கின்ற ஒருவன் சத்தயமென்றும் அத்திராதுத்திறுறது நீதியை நிறுத்துவானேயல்லாமல் மற்றும்படியறிவிக்கல்லட்சனமரான நம்பிக்கைக்கெட்டாத விண்ணிராதுகளில் முயன்றவமானப்படமாட்டான்.

மரணத்திற்காயத்தப்படு.

இரவில் நீ நித்திரைகொள்ளும்போது காலம்பெறு எழும்புவேனென்றெண்ணுதே. ஆனாலும் காலமே விழிக்கும்போது அதுதான் உனது சீவாந்த நாளென்றெண்ணி அதற்கு ஆயத்தப்படு. நீ காலவையைக் காணுத மாலையும், மாலையைக் காணுத மாலையும் வரும். நீ சாவது காலையிலோ, மாலையிலோவென்பதை அறியமாட்டாய். மரணம் உண்ணமறுவுலகத்திற்குக் கொண்டுவரக் வரும்போது லெகுவில் எறிந்துவிடக் கூடிய உலகானு போகங்களென்னுஞ் சால்வையைப் போர்த்துக்கொள். நெல்லு விளைந்தால் அர்வான் ஆயத்தமாயிருக்கும், பழுத்த பழம் கொம்பிலிராது. அப்படியே கீறிவதவனுடைய மனமும் இவ்வுலக பற்றை விடும்போது அக்கீறிவதவன் லெகுவாய் மரணத்திற்காயத்தப்படுகிறான். இவ்வுலகைப் பற்றியிராத இதயமானது மோட்சானந்தத்தைப் பெறத் தக்கதாயிருக்கும். அப்பொழுது நாம் மோட்சத்துக்குப் போகத் தயாராயிருக்கிறோம்.

கொழும்பு.

சோம்ஸுமுதலியார்—கொழும்புக் கச்சேரியிலுள்ள திறைசேரியில் இரண்டாயிரம்பவருள்ளவு குறைவு காணப்பட்டதாலும் திறைசேரிக்குமுதற்களேக்காயிருந்த கோம்ஸுமுதலியாரிற் சற்றே அசகைகொண்டதாலும் அவர்தன்விட்டைவிட்டுவேளிக்கீடாதபடிக்குக் கோவரணமேந்தார்போலிசைக்காவல்வைத்திருக்கிறார்களென்று யோசனஞ்செய்க்கையிற் சொல்லப்பட்டது. இம்முதலியார் மூலமாய்த்தான் இவ்வளவுபணமுங் குறைவுபட்டுப்போயிற்றென்று கோவரணமேந்தார்பொறுப்பான அத்தாட்சியை இவருக்கு விரோதமாய்க் கண்டதால் இவரைப்பிடித்து வளங்கும்படி கோட்டுக்குப் பாரப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

ஆலோசனைச் சக்கீடுத்தார்.—இவங்கைத் தீவிரப் பர்பவ நாடுகநாங்கவையுப் பார்த்தும் பொருட்டுமீந்ந்திராலோசனைச் சக்கீடுத்தார் கண்டியிலிருந்து வதுவா, மட்டைக்களப்பு, திருக்கோணுதமவல, யாழ்ப்பாணம், புத்தளம், சலாபம் முதலிய நாடுகளுஞ் வந்து திரும்பிக் கொழும்புக்குப் போதும்படி புறப்பட்டு வருகிறார். இரண்டொரு நாளைக்குள் யாழ்ப்பாணம் வந்துசேருவாரென்றெண்ணியிருக்கிறோம்.

உபாதியில்லா இரணவைத்தியம். போனமாதம் இருபத்திரண்டாந்தேதி செவ்வாய்க்கிழமை டி.கம்மன் என்னுமோர் வைத்தியன் மேலச சஞ்சிகையிற் சொல்லிய (Choloroform) என்ற நீர்ப்பற்றான ஒர்வகை மருந்தை ஒருவனுக்குக் கொடுத்து அவனுக்குச் சற்றென்கீழும்வல்லக அறிவில்லாதபடிக்கு அவனுடைய அறிவைக்கெட்டப்பண்ணின அவனுடைய காலத்தை தறித்துப்போட்டார். காலத்தறித்து அவனுக்கு முன்னிருந்த அறிவு வரப்பண்ணின பின், கிட்டநின்ற சீறிதுபேர் அவணப்பார்த்துப் பரிசாரியரல்லோ உனது காலமற்றாய்ஆபுத்தத்தினால் தறித்துப்போட்டிருக்கிறுரென்றுசொன்னபோது அவன் அவர்கள் சொன்னதைச் சற்றென்கீழும் நம்பாமல், பரிசாரிக்குப் பிறியம்வந்தபோதெப்போவாகுதல் எனது காலத்தறிக்கும்படி ஆயத்தமாயிருக்கிறுரென்றுமேத்தச் சந்தோஷமாய்ச் சொன்னான். இந்த மருந்து கொடுத்து ஒருநிமிஷத்தக்குள் எயும் ஒருவரண இம்மை மறுமையாதென்றறியாத அவ்வளவு அறிவுகேடுக்கத்தக்க சத்தினுள்ளதாயிருக்கின்றது. இவனுடைய காலப்பல்லிதமாய் வேட்டிவேட்டியெடுக்கையில் அவன் பொறுப்பாய்நின்ற மேசைபெவ்வளவு அசைவற்றதாயிருந்ததோ அவ்வளவு அவனுக்குக் காட்டவில்லை.

MORNING STAR.

Jaffna, March 9th, 1848.

THE WATCHER ON THE TOWER.

[BY C. MACKAY.]

People.—What dost thou see, lone watcher on the tower?
Is the day breaking?—comes the wished for hour?
Tell us the signs, and stretch abroad thy hand,
If the bright morning dawns upon the land.

Watcher.—The stars are clear above me—scarcely one
Has dimmed its rays in reverence to the sun;
But yet I see on the horizon's verge,
Some fair, faint streaks, as if the light would surge.

P.—Look forth again, Oh! watcher on the tower—
The people wake, and languish for the hour;
Long have they dwelt in darkness, and they pine
For the full daylight that they know must shine.

W.—I see not well—the morn is cloudy still;
There is a radiance on the distant hill—
Even as I watch, the glory seems to glow;
But the stars blink, and the night breezes blow.

P.—And is that all, Oh! watcher on the tower?
Look forth again, it must be near the hour.
Dost thou not see the snowy mountain copes,
And the green woods beneath them on the slopes?

W.—A mist envelopes them: I cannot trace
Their outline; but the day comes on apace:
The clouds roll up in gold and amber flakes,
And all the stars grow dim. The morning breaks.

P.—We thank thee, lonely watcher on the tower;
But look again, and tell us, hour by hour,
All thou beholdest; many of us die
Ere the day comes; Oh, give them a reply!

W.—I see the hill-tops now; and chanticleer
Crows his prophetic carol on my ear;
I see the distant woods and fields of corn,
And ocean gleaming in the light of morn.

P.—Again, again—Oh! watcher on the tower—
We thirst for daylight, and we bide the hour
Patient but longing. Tell us, shall it be
A bright, calm, glorious daylight for the free?

W.—I hope, but cannot tell. I hear a song,
Vivid as day itself, and clear and strong,
As of a lark—young prophet of the noon—
Pouring in sunlight his seraphic tune.

P.—What doth he say, Oh! watcher on the tower?
Is he a prophet? Doth the dawning hour
Inspire his music? Is his chant sublime
With the full glories of the coming time?

W.—He prophesies—his heart is full—his lay
Tells of the brightness of a peaceful day!
A day not cloudless, nor yet void of storm,
But sunny for the most, and clear and warm.

P.—We thank thee, watcher on the lonely tower,
For all thou tellest. Sings he of an hour
When Error shall decay, and Truth grow strong—
When Right shall rule supreme, and vanquish Wrong?

W.—He sings of brotherhood, and joy and peace;
Of days when jealousies and hate shall cease;
When war shall die, and man's progressive mind
Soar as unfettered as its God designed.

P.—Well done! thou watcher of the lonely tower?
Is the day breaking? dawns the happy hour?
We pine to see it. Tell us yet again,
If the broad daylight breaks upon the plain?

W.—It breaks—it comes—the misty shadows fly—
A rosy radiance gleams upon the sky;
The mountain tops reflect it calm and clear;
THE PLAIN IS VET IN SHADE; BUT DAY IS NEAR.

THE WEAKNESS OF MAN.

Set the greatest philosopher in the world upon a plank, even broader than the space he occupies in walking on plain ground, and if there is a precipice below him, though reason convinces him of his safety, his imagination will prevail to alarm him; the very thought of it would make some perspire and turn pale. Who does not know that there are persons so nervous, that the sight of a cat, or a rat, or the crushing of a bit of coal, will almost drive them out of their senses.

Would you not say of that venerable magistrate, whose years command the respect of a whole people, that he is under the control of pure and dignified wisdom, and that he judges of things as they are, without being influenced by those adventitious circumstances which warp the imagination of the weak? But see him enter the very court where he is to administer justice; see him prepare to hear with a gravity the most exalted; but if an advocate appears to whom nature has given a hoarse voice, or a dull expression of countenance,—if his barber has but half shaved him, or an accidental splash of mud has fallen on him, I will engage for the loss of the judge's self-possession.

The mind of the greatest man on earth, is not so independent of circumstances, as not to feel inconvenienced by the merest buzzing noise about him; it does not need the report of a cannon to disturb his thoughts. The creaking of a vane or pulley is quite enough. Do not wonder that he reasons ill just now; a fly is buzzing by his ear; it is quite enough to unfit him for giving the good counsel. If you wish him to see the rights of the case, drive away that insect, which suspends his reasoning powers, and frets that mighty mind which governs cities and kingdoms.—Pascal.

PREPARATION FOR DEATH.—When you lie down at night, compose your spirit as if you were not to awake till the heavens be no more; and when you wake in the morning, consider that new day as your last, and live accordingly. Surely that night cometh, of which you will never see the morning, or that morning of which you will never see the night; but which of your mornings or nights will be such, you know not.

Let the mantle of worldly enjoyments hang loose about you, that it may be easily dropped when death comes to carry you into another world. When the corn is forsaking the ground, it is ready for the sickle; when the fruit is ripe, it falls off the tree easily. So when a Christian's heart is truly weaned from the world, he is prepared for death, and it will be more easy for him. A heart disengaged from this world is a heavenly one, and then we are ready for heaven, when our heart is there before us.—Boston.

DIGNITY OF MISSIONS.—Amelioration at home is now the watchword of nations; and civilization abroad is the great problem of philanthropy. In a word, the world is now prepared for the missionary enterprise. It is now generally confessed among all enlightened men, that civilization is missions; missions are civilization. By missions only can "the wilderness and the solitary place be made glad," and the desert be brought to "rejoice and blossom as the rose." The missionary is, therefore, by far the first of human kind. He is the great type and character of the age. Even men of the world begin to understand his object, and concede his claims. Concession bespeaks candor; candor will lead to more inquiry; more inquiry to full conviction; and full conviction will be followed by intense admiration, munificent support. Poets will celebrate his exploits, orators eulogize his virtue, princess will caress him, and crowned heads will show him the highest favour. The smiles of royalty will not always rest upon worthless objects. A few more centuries of the labors of gospel missions, and what will be the aspect of our globe? What will then meet the eye that surveys it? An awakened world! An enlightened, a purified, a peaceful world! A world filled with men who fear God, honor their magistrates, and love one another! A world in which man is wholly free, and governments are entirely just! A world where mind, religion, the tongue, the pen, the printing press, all are free, and not abusing their freedom! A world where God is glorified, and man is happy.—Dr. Campbell.

A MISSIONARY IN CHINA.

[From the journal of Rev. W. M. Lowrie.]

Being somewhat wearied, I sat down in one of the court yards, and soon had five or six of the monks about me, with two or three workmen and servants. One of the former, a man of some fifty-four years of age, with a face full of curiosity, came up, and with a very polite salutation said,

"I presume you are a Frenchman, Sir?"
"No!"
"No! Oh, then you are an English officer?"
"No, I am an American."
"Oh! an American! Pray how far is your honourable country from England?"
"It is about ten thousand le."
"Hi yah! Ten thousand le! What a vast distance!"
"Yes," said I, "it is a good distance; and my country is distant from the Central Flowery Land more than sixty thousand le."

Prodigious! More than sixty thousand le! I presume your Excellency has come to the Central Land to trade. I hope you find the markets good."

"No, I have not come here to trade. I came here to propagate religion."
"To what?" said he, looking puzzled.
"To propagate religion."

"Oh, I understand. To propagate religion. I congratulate you, sir! May I ask what is your religion?"

"I belong to the religion of Jesus. We worship only one true God, and believe on his Son Jesus Christ. We do not worship idols. What are these idols which you worship here? They have eyes, but they cannot see; they have ears, but they cannot hear; they have mouths, but they cannot speak; they have hands and feet, but can neither move their hands nor walk. What is the use of worshipping such things?" During this short talk, my questioner was looking more and more confused, and as the last question was put, a hearty laugh was raised by all around, in which he also joined, adding, "True, true, what you say is perfectly correct."

THE LIGHT OF NATURE.

The celebrated Mr. Hume wrote an essay on the sufficiency of the light of Nature; and the no less celebrated Robertson wrote on the necessity of revelation, and the insufficiency of the light of Nature. Hume came one evening to visit Robertson, and the evening was spent in conversing on this subject. The friends of both were present, and it is said that Robertson reasoned with unaccustomed clearness and power. Whether Hume was convinced by his reasonings, or not, we cannot tell; but at any rate he did not acknowledge his convictions. Hume was very much of a gentleman, and as he was about to depart, bowed politely to those in the room, while, as he retired, through the door,

Robertson took the light to show him the way. Hume was still facing the door; "O Sir," said he to Robertson, "I find the light of Nature always sufficient;" and he continued, "Pray don't trouble yourself, Sir," and so he bowed on. The street door was open, and presently, as he bowed along in the entry, he stumbled over something concealed; and pitched down stairs into the street. Robertson ran after him with a light, and as he held it over him, whispered softly and cunningly, "You had better have a little light from above, friend Hume." And raising him up, he bade him good night, and returned to his friends.

THE HEART AND THE SWORD.

It is recorded of the Duke of Luxemburg, that on his death-bed, he declared that he would have cherished more deeply the memory of having given a cup of cold water to one of his fellow creatures in poverty and distress, than all the victories he had achieved, with their scenes of blood, desolation and death. An admirable lesson is conveyed in this brief expression of opinion.

Heart work is better than head work; and it is a better temper to be fervent in charity than in disputes.

FOUR KINDS OF READERS.—Readers have been divided into four classes. The first may be compared to an hourglass, their reading being as the sand—it runs in and it runs out, and leaves not a vestige behind. A second class resemble a sponge, which imbibes everything, and returns it nearly in the same state, only a little dirtier. A third class may be likened to a jelly-bag, which allows all that is pure to pass away, and retains only the refuse and the dregs. The fourth class are like the slave in the diamond mines at Golconda, who, casting aside all that is worthless, preserves only the pure gem.—New York Observer.

PAINLESS OPERATION.—We learn with much satisfaction, that the amputation of a leg was performed at the Pauper Hospital on Tuesday last by Mr. Dickman, Medical Sub-Assistant in charge, and that with the aid of "Chloroform" the patient was rendered so completely unconscious and insensible to all kinds of external impressions, that on being told by a bystander, when the comatose state produced by the Chloroform had passed by, of the removal of his leg, he would scarcely credit it, and at the same time expressed his readiness to undergo the operation whenever the gentlemen thought proper. We are told that the effects of the Chloroform were very quickly induced, and that in less than one minute the patient was rendered completely insensible; at no time during the various steps of the operation did he give the slightest indication of suffering, but lay as still and motionless as the table which supported him.—Obs. Feb. 24.

KANDY.—A splendid ball and supper was given to Lord Torrington by the gentlemen of Kandy in the Library Room on Thursday evening the 17th ult. The room and veranda were decorated with works of cocoanut leaves in the old Kandian form and lights and torches were arranged from the library to the Governor's pavillion on both sides of the road, so that the scene was grand and beautiful.

Sir Emerson Tennent and Major Skinner have set out on an excursion from Kandy via Badulla, Batticaloa, Trincomalie, Jaffna, Putlam and Chilaw. It is said that they have in contemplation to open a new road through Badulla and Batticaloa.

The Govt. having ordered a mosque of the Mohammedans in Colombo to be pulled down to carry into effect certain public objects, the Buddhists of Kandy are greatly afraid that their great maligawas and temples may share a similar fate.—Communicated.

GOMEZ MODILIAR.—The evidence against the Modiliar of fraudulent intentions, is of such a nature that he has been committed for trial.

REV. J. R. ECKARD.—Letters received from Mr. Eckard by the last Overland mail, inform us that he had not accepted the Secretaryship of the Education Society as was mentioned in our last number.

REV. D. POOR.—The *Severn*, having among its passengers Rev. D. Poor, Mrs. P. and Mrs. Whittelsey and her two children, of the American Ceylon Mission, and Mrs. Percival and two children of the Wesleyan Mission sailed from Colombo on Sunday the 27th ult. for London.

FROM MADURA.—Ice from the *Pulneys**. A late letter from Madura states: "Mr. T. succeeded in gathering a good quantity of bona fide Ice on the mountains which he so enveloped in flannel as to send it to Madura without melting, and we have just been showing it to quite a number of natives who gathered round. On placing a piece in their hands several of them jumped about, fearing to drop it lest it might be something precious and fearing more to hold on to it lest they should be burned."

*The *Pulneys* are a spur of the Western Ghats, about 50 miles west of Madura. The highest table land on them is supposed to be about 7,000 feet, above the sea and has been resorted to, of late years, by the members of the Madura American Mission and others as a sanitary residence.—Ed. M. Star.

To the Editor of the Morning Star.

Sir,
I beg leave to inform you that in one of the recent numbers of the M. Star one of the correspondents in writing about the weekly address I deliver on Sivaism has added some counterfeit clauses which did not at all occur in my speech. And I should fear that more grossly false statements affecting my character may possibly be made in future communications on the same subject; in which case I shall be obliged to call such correspondents legally to answer for their false statements.

I therefore request you will have the goodness, when any communications are sent to you on the above subject, to obtain the real signature of the writer, as it is, I understand, the rule of your Establishment and your resolution to do in matters of importance; for the subject being relative to religion is not to be considered a trivial one.

I should also candidly say that in case the actual writer of the communication is not publicly known, you will, as the Editor of the paper, be in the stead of him the concealed writer.

I am, Sir, Yours most obediently,
Jaffna, 26th Jan. C. ARUMUGAVAR.

We are sorry that our friend "Arumugaver" should have had injustice done him by the statements of his lectures which we have published. To shew him as well as our readers generally, that we have no disposition to publish any "counterfeit clauses" to his disadvantage, we hereby invite him to send us a true copy of his addresses, and of the proceedings connected therewith, and they shall appear in our columns without alteration or amendment.

We cordially concur with him in the sentiment, that "the subject being relative to religion is not to be considered a trivial one." Indeed it is one of such general interest and importance, that we earnestly desire to see the addresses in print, that we, in common with the public, may obtain a better insight into the foundations of the Siva faith. And if our friend "Arumugaver" is sincere in his convictions of the truth of the system he is publicly advocating, he must be glad of the opportunity we are ready to afford him, of spreading his sentiments before the public. At any rate, the readers of the Morning Star may see that we are willing to do Arumugaver full justice in our columns, and if he declines to accede to our offer, it will not be our fault if it should be construed to his disadvantage.

We beg leave also to say to him, and to any others, who may think of resorting to legal protection, when a fair chance is given them to correct any accidental misstatement that may have been made affecting their characters, that though they may by such a course involve an editor in trouble and expense, their own characters would suffer by the proceeding. For the public is wise enough to discern that such a course, in such circumstances, could be dictated only by a feeling of weakness and vindictiveness. An honourable and right minded man will be willing to rest the vindication of his character on a fair statement of the truth, rather than on the uncertain issues of a legal prosecution.

UNITED STATES.—A letter recently received from a correspondent in the U. States, presents many points of interest in relation to that country, and though written without the design of publication, the extracts we offer below will we think interest many of our readers. Every one may make what allowance he likes for the national partialities of the writer.

"The northern part of Kentucky is very beautiful. It is richly cultivated and filled with fine looking houses, the remaining woods are peculiarly attractive. There is no underwood, nor are the trees very close, the soil beneath them is covered with a rich green grass, peculiarly well fitted for pasture. The cattle and horses graze in these woods so that they look like parks rather than common woodland. Well, I left Kentucky and went to Dayton, Ohio, in the valley of the Miami, so called—a valley without hills on either side. I went to visit an old friend who lately had removed thither, and then I got an idea of agricultural magnificence, which one must go to our Western States to see—corn producing 60 or 70 bushels to the acre, in some cases 100, and so high that men had to bend down the stalks to reach the ears (I heard of its being gathered from horseback) and these fields planted in corn each year for thirty years and now scarcely beginning to shew any sign of exhaustion. Dayton itself is a fine little city of about 10 or 12,000 people rapidly growing in all respects—school houses, churches, railroads, canals, macadamized turnpikes in all directions. The magnetic telegraph communicates with Boston on the one hand and St. Louis on the other in an instant of time—the papers containing news of transactions in New York five minutes before they transpired! Water power and manufactures on an immense scale—the population being a choice selection from New England, New Jersey, and the West of Pennsylvania, Anglo-Pennsylvania.

The magnetic telegraph is working wonders. The President's message was sent out to Louisville in Kentucky with lightning speed and I suppose much of it was in type in that city before the remainder was delivered by Mr. Polk. The

line is now complete to St. Louis—1900 miles by the wires. The first message from St. Louis was sent to the President to inform him that all was ready. It is now proposed to extend it to the Pacific ocean!! News from Yankee land to Oregon in a minute or less!!—The Mexican war has now become a real puzzle. We are covered with glory and laurels and all that sort of thing. We have beaten the Mexicans even when they were three to one, and protected by strong fortifications. The stars and stripes float proudly over the Halls of the Montezumas; but what next? The Mexicans wont make peace however much they are beaten. Sometimes I think that the Lord has infatuated them for their utter destruction. Our victories have been wonderful. When general Scott stormed Chapultepec, the Mexicans had undermined the ground to blow the Americans up if they got with in the fortress. Although the Mexicans covered by their walls were three to one in number the charge of the Americans was so impetuous that there was no time to blow up one party without the other also was destroyed. Finding the mines the Americans got in them and the work of slaughter went on below the earth whilst it was raging on its surface. Think of such a scene—a furious battle—hand to hand above ground—beneath in the dark mines, others equally contending, and all exposed to be blown to atoms together by the explosion of the mines. The behaviour of the volunteers has taken all by surprise. They have stood fire as if they were a stone wall, and when permitted to use the bayonet have rushed forward like a whirlwind. A regiment of volunteers from South Carolina was reduced by battle and sickness from 1900 to 300. They went into action at Contreras with about 300, and when advancing against a battery nearly half fell before they could reach it, but the survivors were victors. In a military point of view the most exalted character has been won by our troops, both regulars and volunteers. I trust and believe that the Lord means to overrule this bloody war for the extension of his kingdom. Thus far the blows have fallen the heaviest on the military party which oppressed the people and sustained the priesthood. It is said that the democratic and thorough reform party in Mexico are the most strenuous advocates for continuing the war, masking under the guise of extra superfine patriotism their real wish to have their military and ecclesiastical tyrants smitten still more severely by the American sword; so that when peace comes, the former state of things may be too much weakened to continue.

The Girard College is to commence next Saturday. I have always hoped and believed that the design of the old infidel to have Christianity excluded would be baffled. So the case seems likely to turn out. The short sighted unbeliever did not remember that pious laymen might be as efficacious as the clergy whom he excluded from ever visiting the institution. Accordingly Judge Jones, the President of the District Court of Philadelphia has been chosen President of the College. He will of course resign his present high judicial office. Judge Jones is a decided old fashioned Presbyterian and both he and his wife will bring a decided religious influence wherever they are. I do not mean sectarian; but religious, Bible, influence. What is better still, the appointment is very popular. It was made by the Whig councils of Philadelphia, and Judge Jones is politically, a democrat. He was avowedly chosen by whigs, who have complete predominance in this city, on the ground of his exalted moral character and reputation for sound learning. He has long been regarded as a very accomplished scholar as well as a sound lawyer. The whigs are delighted with their own liberality in selecting a democrat; and the democrats are of course pleased with the complement paid to themselves. I trust that God will make him for a long time a blessing to the college. It is a magnificent establishment. It is on the northwest edge of the city. The grounds contain twenty acres. The buildings cost nearly two millions of dollars. They are all of marble. The main building is about two hundred feet long, one hundred wide and the same in height. It is of marble with a marble roof. On each of the four sides is a lofty colonnade of Corinthian pillars, a portico of course at each end. The houses for the students and those for the President and Professors are all of marble and being arranged in four distinct blocks add much to the general effect. The grounds are to be beautifully laid out. Judge Jones, as President, will receive three thousand dollars a year and one of the marble mansions to live in. The entire expense for the coming year will be forty thousand dollars; and when the Institution is thoroughly under way, it will cost, I suppose, a hundred thousand a year.

Religion is in a singular state all the country over. There is little spirituality anywhere—few additions to the churches—yet never was the country better supplied with churches. They arise as rapidly as the population increases and they are as well filled as ever, take the country throughout. Beyond the pale of the church, in the world—there is a state of external regard to religion which never existed in the country at large since its earliest years. The political newspapers almost invariably profess to be on the side of Christianity and its institutions. Important political conventions—whether whig or democratic—are often opened with prayer. Scarcely a murmur of infidelity is heard publicly, except in some few unimportant and dissolute circles of society; and, indeed, scarcely there, so as to be heard. Still the churches are cold, formal, worldly. The church has gone back towards the line between it and the world. On the other hand, the other has advanced towards that line, so that now they may almost meet and shake hands. They are certainly very polite towards each other. A gentleman in New York by way of experiment wrote some articles of pretty good length on the subject of religion. He made them as evangelical and pointed as he knew how and then offered them for the political papers. Without a single exception all the papers published just what he chose to send. Of late there has been some waking up in some of the churches. They have fasted and prayed and held additional services. This spirit still continues and the signs are a little better than they have been.

So far as I can gather facts the real influence of the church of Rome is less in this country by far than it appears to be. It has gained considerably in numbers by immigration. So far as I can learn there are far more converts from it than to it. But the most encouraging fact is that those who remain in its bosom are immensely liberalized here. They can be held only by concession and concession ruins priestly influence. I am inclined to think that the Priests of Rome feel much more that they are struggling to maintain their own standing as one of the important sects of the land than with any hope of subjugating the whole land. After one or two generations have

grown up amidst the institutions of the land—the yoke of bondage will be generally thrown off, and trampled in the dust, unless it is made nominal and unless schools are vigorously kept up to preserve their own children faithful and to entrap others to supply the loss of such as are sure to go off to Protestantism. The Bible and the Spirit of freedom are abroad in this land and they are deadly to the darkness and slavery of Rome.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Since the publication of our last number, two Overland Mails have arrived, the latest bringing intelligence from England down to January 24.

In England the influenza had prevailed as an epidemic, and with uncommon fatality. Several victims had fallen from among the higher classes.—Apprehensions were entertained of a visit from the Cholera which had crossed the frontiers of Prussia.—The last Revenue Returns showed a deficiency of £2,217,454 on the year, the principal sources of deficiency being in the Customs and Excise. The Post Office Returns shewed an increase on the year of £48,000.—Her Majesty's steam-ship *Avenger*, was totally wrecked on the 20th December by running on some sunken rocks on the coast of Tunis. Only four out of the ship's company of 260 persons,—were saved.—The election of Dr. Hampden to the see of Hereford, has been carried in spite of the formidable opposition raised by a portion of the Clergy. The papers state that the Dean of Hereford, who most solemnly protested against the election had previously applied to Lord John Russell for the vacant see and had been refused. The following extract from a Letter from the Prime Minister to a number of the Clergy who had sustained his action in the case, gives an interesting view of the affair and in the present position of the Church. He says:

"A strong testimony of the baseless nature of the charges against Dr. Hampden is to be found in the extracts made by his enemies from his writings: 'such extracts,' as you truly say, 'by their garbled form in some instances, by false connections in others, quite reversing the true meaning of the passages.' The gross dishonesty of these quotations has been fully shewn in an admirable letter by Archdeacon Hare. He observes very justly that by leaving out the first words of one passage and the last words of another, we might extract from Scripture the dogma, 'There is no God,' and the precept, 'Go and sin.'—If such means are to deprive a clergyman of those distinctions which our church boasts of maintaining as the rewards of learning and piety, a fatal blow is struck at all profound enquiry, at all enlightened pursuit of truth, at all clerical independence.

"Let us not mistake our position. The Church is not in that easy security of the last century which gave birth to so much negligence, to so much abuse of her wealth, to such perilous apathy. The Church of Rome on the one side, with abundant knowledge, with imposing authority, seduces many to her communion. The right of private judgment is by many avoided as a dangerous snare, the duty of private judgment is thrown off by many more as too heavy a burthen. On the other side the Protestant Dissenter assails the church establishment as an engine for fettering the conscience and taxing the property of the subject. Novelties have their charms; the High Churchman and the independent speak alike with complacency of separating Church and state. I know no better security against such a danger than an able and learned Episcopal bench; a zealous and God-fearing parochial clergy. Thus may the Reformation be defended; thus may the Establishment be maintained; otherwise neither Parliament nor *Premunire* can beat off the assailants of our Church constitution. But it is said I have disturbed the peace of the Church. There is no use in crying 'peace, when there is no peace.'

In Ireland, there had been a decided decrease in the extent of crime in the disturbed Districts, since the special Commission commenced its sessions.

Of France it is said the public mind is oppressed by an indefinite presentiment of coming evil. The recent death of Madame Adelaide only sister of the king and his confidential adviser, has pressed heavily upon him and his health is considered very precarious. Abd-el-Kader, who has so long and so successfully resisted the French in Algeria has tendered his submission to the Duke D'Aumale, on condition of being sent to St. Jean D'Acre, or Alexandria. He had arrived in France and it was thought he would be detained there as a state prisoner.

The news from Spain is again increasing in interest. The health of the unfortunate Queen Isabella is said to be visibly breaking up, and the public are not backward in attributing many of her symptoms to the operation of poison. It was stated that a resolution would be moved in the Chamber requesting the Queen to invite her sister, the Duchess De Montpensier, to return forthwith to Madrid and fix her residence in that Capital whilst she continued the presumptive heiress to the Crown. Espartero had returned to Spain after his long exile and was received by the Queen with the most manifest affection.

From ITALY we have the news that a collision had occurred between the troops and the populace at Milan, which was followed by a sanguinary conflict in which 150 persons were killed.—A collision had also occurred between the Austrian soldiers and the students at Pavia in which 50 persons were killed or wounded. So general, however is the indignation caused by the conduct of the Austrians, that the Arch Bishop and Clergy of Milan have solemnly protested against it, and several of the chief magistrates, who have hitherto been the devoted adherents of the Imperial Government have resigned their offices in disgust.

The Austrian Government is taking measures to augment the army in Italy. Prince Metternich is said to be again seriously ill.

UNITED STATES AND MEXICO.—The congress of the U. S. had commenced its sessions. Bills had been reported for adding ten regiments of regulars to the army, and authorising the acceptance of 20 additional regiments of volunteers, to serve for three years unless sooner discharged.—Great floods had occurred upon the rivers flowing into the Mississippi. Thousands of families had been rendered houseless. A steam boat accident had taken place near Maysville Kentucky by which 60 or 70 persons were instantly killed.

General Anaya had been elected President of Mexico, and had issued his inaugural address. He is known to be in favour of peace. There was some design entertained of sending a Mexican Commissioner to Washington to solicit the appointment of Commissioners to meet at Savannah, and arrange the terms of a treaty of peace.—General Scott, Commander of the U. S. army had put Generals Worth and Pillow, and Colonel Duncan under arrest, for improper reflections on their Commander, contained in their correspondence.